

Тог дана када је телефон зазвонио у редакцији НСПМ-а није било никог осим мене, па сам ја подигао слушалицу. Са друге стране жице је био један пристојан млади господин (у даљем тексту „Господин У.“) који је желео да разговара са Шефом. Наиме, поменути У. је био један од људи из организације Сајма послова за студенте и дипломце техничко-технолошких факултета, који је требало да се одржи (а у тренутку објављивања овог текста ће већ највероватније бити одржан) од 4. до 6. октобра, па је нашој редакцији хтео да понуди најпростији облик сарадње – ми бисмо (тј. ја, да будем прецизнији) пренели неке вести са самог Сајма, попут најаве, отварања и резултата на нашем сајту, а они би заузврат поставили наш лого као једног од медијских покровитеља догађаја, што у пракси значи да би се наш лого појавио у свакој званичној брошури, плакату итд.

Како сам био свестан тога да се ми углавном не бавимо таквом врстом делатности, споменуо сам поменутом У.-у да не могу ништа да обећам, али да ћу у сваком случају питати Шефа, и на томе се тај први наш разговор и завршио. Елем, након што је Шеф дошао и чуо предлог, на моје благо изненађење је пристао да се то одради јер, како је рекао, „могли бисмо да помогнемо тим људима а при том ово нам је прилика да не будемо стално ослоњени само на високу политику“.

Оно што од тог тренутка следи је, међутим, прича која наличи на сцене из лоших комедија – наредних дана ја безуспешно покушавам да направим контакт преко поменутог У.-а, са намером да организујемо интервју са неким од организатора тог Сајма

који би ишао као најаву самог догађаја дан пре отварања. Да се разумемо, поменути У. се сваки пут пристojно јавља, али одлаже било какав контакт, да би ми, коначно, у среду, 3. октобра, признао (иако се видело да му је било јако непријатно због тога) да су му његови шефови рекли да за НСПМ на том догађају не би требало да буде места. Разлог за то је прост – тиме би се поменути Сајам *политизовао*. Сам У. ми се заправо извињавао због овакве чудне околности, мада ни сам није могао да објасни како се, рецимо, један НИН нашао ту, ако већ није било места за политизацију самог догађаја. (Наравно, прво што сам помислио је да можда управо то што се НИН ту нашао „помало“ спречава и НСПМ да се нађе на истом месту, али се трудим да не размишљам у том правцу јер се плашим да не постанем, не дај боже, параноик.)

Какав закључак дати после нечег оваквог? Шта уопште, уколико су искрени, ти главни организатори мисле да ће постићи наводном *деполитизацијом* овог догађаја? Шта је уопште „деполитизација“, односно, постоји ли иједно друштво које нема политику (Аристотел је човека управо дефинисао као „*zoon politicon*“)?)

Одговор је наравно негативан, јер једно подразумева друго, а термин „деполитизације“ може да иде само у прилог идеологије оних људи које су стари Атињани називали *idiotes*. Није случајно што је права колевка праве демократије схватала да је одговоран грађанин заправо политичан (више о томе сам већ писао у тексту „Бели листић или *tabula rasa*“

[\[1\]](#)

), док су они који нису политични својеврсни *идиоти*

, као што није случајно ни то што су Атињани изабрали ову реч за аполитичне грађане, јер су с разлогом сматрали да је, између осталог, са таквима много лакше владати и манипулисати.

Оно што можда само донекле представља одређену недоумицу је зашто деполитизација постаје доминантан модел у већем делу тзв. „развијеног света“, па ево, и овде, у Србији, где један аналитички портал попут нашег НСПМ-а бива обележен као „политизовани“, након чега би ваљда било пожељно да све организације и институције избегавају нас „губаве“ (а о евентуалним спонзорима да и не говоримо). Једини одговор који ми пада на памет је да они који нас већ деценијама притискају на свим фронтима и желе да се Срби ману политике, како би били лакши плен за владање.

Тешко ми је да не помислим да иза свега тога не стоји намера „некога из сенке“ да се створи амбивалентна популација која ће лакше прихватати сваки наметнут званични политички став, ма какав он био. Заправо, ради се о својеврсној политици *идиотизације* (што већ звучи доста грубље, али и прецизније него „деполитизација“) са којом ћемо пре или касније морати да уђемо у жешћи сукоб, јер се и на овом примеру већ назире да ће овај, по мени, неолиберални концепт, као свог главног непријатеља у будућности видети било какво критичко мишљење о друштву без обзира на то са којег идеолошког становишта ће такво размишљање бити упућивано.

За њих ће бити свеједно да ли сте социјалиста, комуниста, националиста или нешто треће – сви ћемо се ми наћи у истом кошу „екстремиста“ и „фашиста“, и слично као што је нацистичка идеологија имала Јевреје и комунисте, а комунистичка буржоазију и „труле“ капиталисте, тако се чини да ће и ова пост-модерно неолиберална, имати нас „политизоване“.

---

[1] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/beli-listic-ili-tabula-rasa.html>